

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5479/2021
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Милић, адвокат у ..., против тужених Општине Чукарица, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5186/20 од 16.04.2021. године, у седници већа од 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5186/20 од 16.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4157/19 од 20.01.2020. године одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиљи солидарно исплате на име накнаде материјалне штете у висини вредности стана износ од 1.500.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.10.2002. године и на име накнаде материјалне штете због некористићења стана у периоду од 01.11.2002. године до 30.06.2015. године износ од 2.280.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2015. године, није дозвољено преиначење тужбе из поднеска од 23.07.2018. године и обавезана је тужиља да на име накнаде трошкова поступка исплати туженој Општини Чукарица износ од 145.500,00 динара и туженој Републици Србији износ од 126.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5186/20 од 16.04.2021. године одбијена је жалба тужиље, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног

права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев није основан јер су правни претходници тужиље добили новчану накнаду за експроприсану непокретност коју су могли наплатити принудним путем, због чега тужиља није претрпела штету. Покојна мајка тужиље није имала закључен уговор о откупу спорног стана по основу кога би постала власник, нити је поднела захтев за откуп, већ је стан користила по основу уговора о закупу. Право на откуп стана је лично право које се не може наслеђивати јер је непреносиво и гаси се смрћу титулара, а тужиља не спада у круг лица која као чланови породичног домаћинства носиоца станарског права могу то право стећи. Стога тужиља нема право на накнаду штете у висини тржишне вредности спорног стана и изгубљене закупнине. О захтеву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за накнаду штете поднета је 20.10.2002. године, а преиначена 06.07.2015. године. Побижана другостепена пресуда донета је 16.04.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 3.780.000,00 динара што је по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе противвредност износа од 31.473 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић